

TIN
SRAKOPIN
NAJLEPŠI

GRAD

NAPISALA IN
ILUSTRIRALA
MAJA MLAKAR

Maja Mlakar

Tin Srakopin – najlepši grad

Ilustrirala

Maja Mlakar

Založila

REALKA, Jasna Colnerič, s. p.

Lastine 2e, 3250 Rogaška Slatina

Leto izdaje

2026

Noben del tega dela ne sme biti reproduciran, shranjen ali prepisan v katerikoli obliki oz. na katerikoli način, bodisi elektronsko ali mehansko s fotokopiranjem, snemanjem ali kako drugače brez predhodnega dovoljenja podjetja REALKA.

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI-ID 281579011](#)

ISBN 978-961-97318-9-5 (PDF)

Tin Srakopin je bil mamin sonček. Mamina ljubezen. Mamin najljubši in edini srakopinček. Mamin ...
No, saj ste razumeli. Vsakič, ko si je Tin kaj zaželel, je mamica takoj skočila, da mu izpolni željo.

»Mamica, ni več Mušelle!? S čim si naj namažem kruh?« Mama Srakopin je takoj letela na bližnjo tržnico, kjer je gospa Sinica izdelovala najboljšo doma pridelano Mušello.

»Mamica, prijateljica Tonka Vrabonka, me je ravnokar povabila na rojstni dan! Kaj ji naj nesem?«

Mama Srakopin je takoj odfrčala do Veronike Veverice in jo prosila za nekaj semen.

»Mamica, takoooo si želim nova očala!«

»Tin, pa saj jih ne nosiš!«

»Seveda jih! Samo sprobatl jih moram, da vidim, kako mi pristajajo.«

*najlepša
očala!*

Če je narisal risbico, je bila najčudovitejša pod soncem. Če je napisal domače branje, je bil pohvaljen do lune in nazaj. Če je pospravil krožnik, je dobil poljubček.

Tin je dobil vse, kar si je zaželel. Pardon, dobil je vse, še preden si je do konca zaželel. Res. Res. Neverjetno. Mami Srakopin se je zdelo, da je to dobro, da tako izkazuje svojo brezpogojno ljubezen svojemu malemu mladičku. Če je pa tako srčkan in ljubek, ko naredi karkoli.

Nek oblačen dan se je igral s svojo prijateljico Tonko Vrabonko v pesku pod drevesom. Obe mami pa sta ju iz prve veje gledali in pletli mreže za lovljenje muh.

Igrala sta se kdo bo naredil večji grad iz peska. Pomagala sta si s plastičnimi žlicami, ki sta jih našla med plastičnimi odpadki.

Obema je šlo dobro. Tonkin grad je bil velik, od Tina pa še večji. Tin je bil navdušen: »Moj grrraaad je pa najlepši in najvišji in naaaaajboljšiiiiii!«

Med širokim odpiranjem kljuna, je po nesreči zamahnil z žlico čez grad, ki je razpadel na dva dela. Široko je odprl oči. Nato jih je zaprl, v upanju, da ne vidi dobro. Nato jih je še enkrat odprl. Grad je bil razsut. Popolnoma.

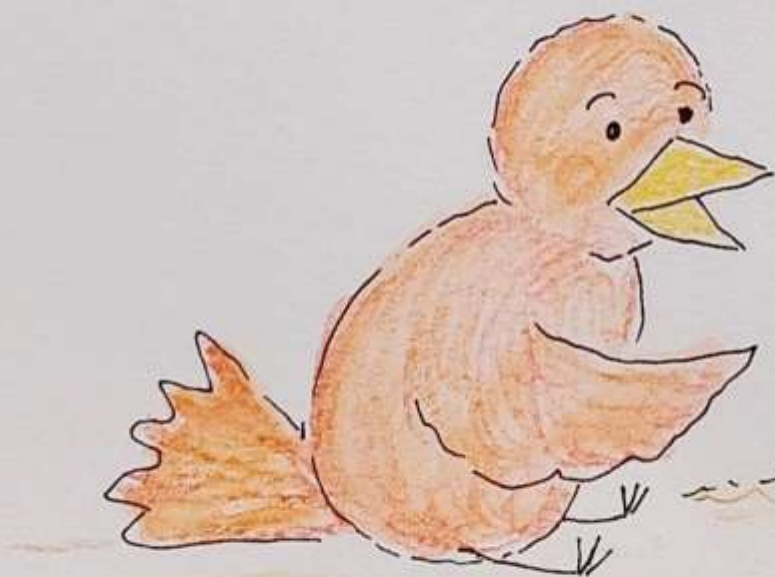
Skoraj je začel jokati, ko se je obrnil in zagledal lep Tonkin grad. »To je moj grad!« Je kriknil na ves glas, kakor da verjame sam sebi. »Poglej mamica, naredil sem najlepši grad! Mamicaaaaaaa, poglej!«

Obe mami sta opazovali dogajanje. Mama Vrabonka ni rekla nič. Mama Srakopin pa ni vedela, kaj naj reče. Naj ga pohvali? Naj ga potolaži? Naj ga okrega?

Tonka je končno prišla do sape: »Ampak Tin, ta grad je moj! Jaz sem ga zgradila!«

ampak to je
moj grad...

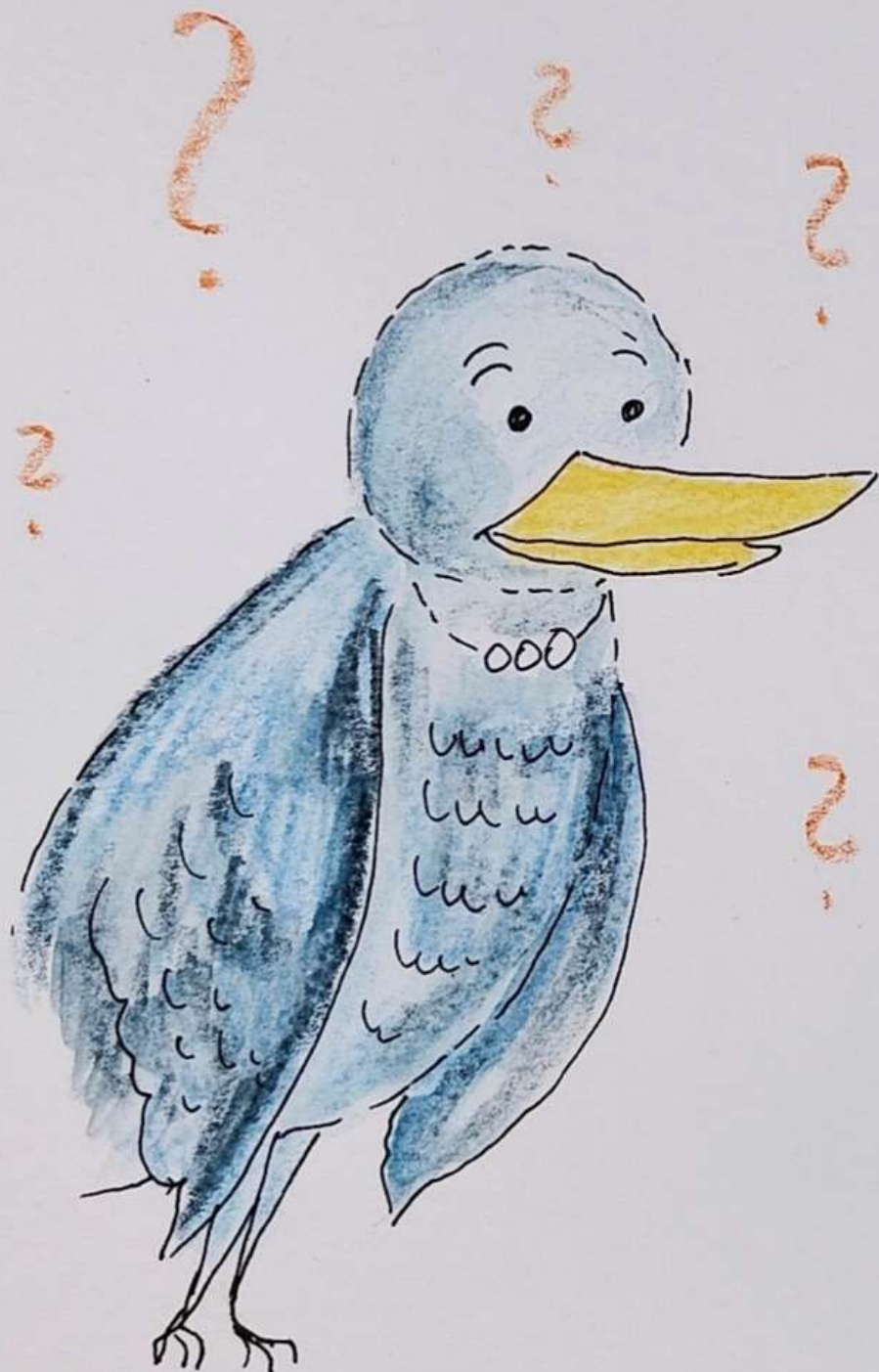
Tin je tulil iz konice repa: »Ne, pa ne! Ta grrrrraaaaaaad je mooooooj! Saj vidiš, kako je leeeeeeeep!«

NE PA NEEEEE

Vse to vpitje in dretje
je privabilo ptičjo
družčino pogledati,
kaj se godi v pesku.

Res nerodno. Res. Res.
Tin ni opazil nikogar.
Drl se je na vse pretege,
da je grad njegov.
Mami Srakopin je postajalo
nerodno. Ni vedela, kaj naj
reče. Njen sonček, najboljši
mladiček, khm, khm,
torej, khm, ni imel prav.
Nerodno. Res.

Mama Srakopin je pokončno zakorakala do Tina. Pogledal jo je v upanju: »Mamica, kajne da sem naredil najlepši grad? Čisto sam sem ga zgradil! Mamica, ali ga vidiš?«

Mama Srakopin ga je pogledala v široko odprte oči: »Tin, ta grad je res zelo lep. In kdor ga je naredil, se je zelo potrudil. Tudi tale grad je bil lep,« pokazala je na kupček peska, »vendar ga zdaj ni več.«

»Mamica, saj TO je MOJ grad!« je čivknil presenečen ... Usedla se je k njemu: »Veš, včasih se zelo potrudimo, pa se vseeno zgodi, da nam ne uspe. In potem smo jezni, žalostni, presenečeni in se nam zdi, da nam nikoli več ne bo nič uspelo. Videla sem, kako zagnano in z veseljem si gradil svoj grad. Vendar ta grad ni tvoj. Je od Tonke.« Tin je zajokal. Tiho, iz srca. Velike solze so se kotalile in se na tleh zbirale v lužico.

Tonka je opazovala prijateljev obup. »Tin, pridi, bova skupaj postavila najvišji in najboljši grad v naši ulici.« V roke mu je podala plastično žlico. Tin jo je pogledal skozi solze, ki so visele na srakopinskih trepalnicah. Čudno, kako lahko besede zadenejo tisto točko v telesu, da postane lažje. Prav res.

»Bova skupaj, midva, čisto zares? In bova zgradila najlepši in najmogočnejši grad?«

»Bova, čisto zares!«

